

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 261/2545

นาง ทองม้วน นีละวงษ์โจทก์ นาง จงกล ปานพันธุ์โพธิ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1367, ป.พ.พ. มาตรา 1369, ป.พ.พ. มาตรา 1375, ป.วิ.พ. มาตรา 183

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาทในฐานะที่โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครอง และไม่ประสงค์ให้จำเลยทั้งสองอยู่ในที่ดินพิพาทอีกต่อไป จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยทั้งสอง คำฟ้องของโจทก์จึงมิได้อาศัยสิทธิตามสัญญาเช่า เป็นแต่เพียงกล่าวอ้างถึงมูลเหตุที่จำเลยทั้งสองเข้าอยู่และทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทให้ปรากฏเท่านั้น จำเลยทั้งสองอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยทั้งสองหักล้างทางพงทำกินจึงได้สิทธิครอบครองที่ดินพิพาท แต่ตามทางพิจารณาจำเลยทั้งสองไม่สามารถนำสืบหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ว่าที่ดินพิพาทโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครอง ดังนั้นแม้จำเลยทั้งสองจะแสดงปรากฏออกมาแก่บุคคลภายนอกดังที่อ้างก็ตาม สิทธิครอบครองที่ดินพิพาทของจำเลยทั้งสองย่อมไม่เกิดมีขึ้น และเมื่อจำเลยทั้งสองอ้างว่าตนเป็นเจ้าของที่ดินพิพาท จึงไม่มีประเด็นข้อโต้แย้งในเรื่องการแย่งการครอบครองเพราะการแย่งการครอบครองที่จะได้สิทธิครอบครองจะมีได้แต่เฉพาะในที่ดินที่ไม่ใช่ของจำเลยทั้งสองเท่านั้น ส่วนการที่จำเลยทั้งสองอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นคนละแปลงกับที่ดินของโจทก์ จำเลยทั้งสองไม่ได้ให้การต่อสู้ไว้แต่แรกคงเป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ ศาลฎีกาไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้ครอบครองที่ดินเนื้อที่ประมาณ 38 ไร่ ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 ตำบลคลองน้ำไหล อำเภอลองลาน จังหวัดกำแพงเพชรต่อมาปี 2527 โจทก์ให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นบุตรสาวเช่าที่ดินดังกล่าวปลูกบ้านอยู่อาศัยและทำไร่ ค่าเช่าปีละ 3,000 บาท ครั้นต้นปี 2537 โจทก์จะเช่าทำประโยชน์ในที่ดิน จึงแจ้งให้จำเลยทั้งสองทราบและให้ชำระค่าเช่าที่ค้างชำระอยู่ 8 ปี แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉยและขอผ่อนชำระค่าเช่า โจทก์ขอให้นายอำเภอลองลานเรียกจำเลยทั้งสองมาไกล่เกลี่ยจำเลยทั้งสองอ้างว่าที่ดินดังกล่าวเป็นของตนเองทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้จำเลยทั้งสองและบริวารรื้อถอนขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินโจทก์และห้ามเกี่ยวข้องกับอีกต่อไป ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันใช้เงิน 15,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายปีละ 3,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะรื้อถอนขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินแก่โจทก์จำเลยทั้งสองให้การว่า ที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยทั้งสองบุกเบิกหักล้างทางพงครอบครองทำประโยชน์ตั้งแต่ปี 2512 จนถึงปัจจุบัน โจทก์ไม่เคยครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดิน จำเลยที่ 1 ไม่เคยเช่าที่ดินโจทก์โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองและบริวารรื้อถอนขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินพิพาทและห้ามเกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาทอีก ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าเสียหาย 15,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายปีละ 3,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจำเลยทั้งสองและบริวารจะรื้อถอนขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาทแก่โจทก์ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืนจำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ที่ดินพิพาทตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 2 ตำบล คลองน้ำไหล อำเภอกลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร เนื้อที่ 38 ไร่ เป็นที่ดินที่ไม่มีหนังสือสำคัญ สำหรับที่ดินจำเลยทั้งสองทำประโยชน์อยู่ในที่ดินดังกล่าว ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสอง มีว่า โจทก์หรือจำเลยทั้งสองเป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท ในปัญหาดังกล่าว โจทก์ นายทัน แจ้งไพรเจ้าของที่ดินเดิม นายเทียน หวังดี ซึ่งเคยเป็นบุตรเขยโจทก์โดยเป็นสามีนางโยธิน บุตรสาวโจทก์ซึ่งหย่าร้างกันแล้ว นายวีระ นีละวงษ์บุตรชายโจทก์ และนางศรีสุตา ศรีทองคำ บุตรสาวโจทก์ เบิกความว่าจำเลยที่ 1 เป็นบุตรสาวโจทก์และเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับ นายวีระและนางศรีสุตา ที่ดินพิพาทเดิมเป็นของนายทัน นายทันยกที่ดินพิพาทให้โจทก์แทน การชำระหนี้เงินที่กู้ยืมจากโจทก์ โจทก์เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท โดยปลูกบ้าน เลขที่ 165 ปลูกต้นไม้และเสียภาษีที่ดินพิพาทตามสำเนาทะเบียนบ้านเอกสารหมายเลข 1 แบบแสดง รายการที่ดินเอกสารหมายเลข 2 ใบเสร็จรับเงินภาษีบำรุงท้องที่ตั้งแต่ปี 2525 ถึงปี 2536 เอกสารหมายเลข 4 (12 ฉบับ) เลขลำดับที่ดินสำหรับชำระภาษีบำรุงท้องที่ (ภ.บ.ท.5) เอกสารหมายเลข 5 ต่อมาโจทก์ให้นายเทียนและนายไมตรี นีละวงษ์บุตรชายโจทก์ เข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท ปี 2527 โจทก์ให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นภริยาจำเลยที่ 2 เข้าที่ดินพิพาทโดยทำสัญญาเช่าเป็นหนังสือ นางศรีสุตาเป็นผู้เขียนสัญญาและเป็นพยาน นายไมตรีและนายวีระลงชื่อเป็นพยานในสัญญาเช่า ตามเอกสารหมายเลข 3 ส่วนจำเลยทั้งสองมีตัวจำเลยทั้งสอง นายบุญส่ง แสนยศและนายประเสริฐ ดาวโคกสูงเบิกความเป็นพยานจำเลย ว่า ที่ดินพิพาทจำเลยทั้งสองจับจองและหักล้างทางพังกิน มิได้เช่าจากโจทก์ โจทก์ไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาท เห็นว่า นายทันมิได้เกี่ยวข้องเป็น ญาติกับโจทก์และจำเลยทั้งสอง นายเทียนถึงแม้จะเคยเป็นบุตรเขยโจทก์แต่ได้หย่าร้างกับบุตรสาว โจทก์ไปก่อนแล้ว พยานทั้งสองดังกล่าวของโจทก์จึงเป็นบุคคลภายนอกและไม่ปรากฏว่าพยาน ทั้งสองของโจทก์มีผลประโยชน์ได้เสียเกี่ยวข้องด้วย จึงไม่มีเหตุให้เชื่อว่าพยานทั้งสองของโจทก์จะ เบิกความเข้าข้างหรือให้เป็นประโยชน์แก่โจทก์เชื่อว่าพยานทั้งสองของโจทก์เบิกความไปตาม ความจริงที่รู้เห็นเกี่ยวข้อง จำเลยที่ 1 เบิกความว่า นางศรีสุตาบังคับขู่脅ให้จำเลยที่ 1 ลงชื่อใน สัญญาเช่าเอกสารหมายเลข 3 ที่ยังไม่ได้เขียนข้อความตั้งแต่ปี 2522 แต่เมื่อนายวีระและนางศรีสุตา เบิกความเป็นพยานโจทก์ยืนยันเอกสารดังกล่าว จำเลยทั้งสองมิได้ถามค้านพยานโจทก์ทั้งสองปาก นี้ไว้เพื่อให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ถูกขู่บังคับให้ลงชื่อในเอกสารหมายเลข 3 และคำเบิกความของพยาน โจทก์ข้างต้นไม่เป็นความจริงหรือไม่ถูกต้อง หรือนำสืบพยานหลักฐานอื่นให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 มิได้ ลงชื่อทำสัญญาเช่าด้วยความสมัครใจทั้งไม่เคยกล่าวอ้างถึงเหตุดังกล่าวมาก่อน เพิ่งจะยกขึ้นมา กล่าวอ้างภายหลัง จึงไม่มีน้ำหนักและเหตุผลที่จะรับฟัง และที่จำเลยทั้งสองเบิกความว่าที่ดิน พิพาทจำเลยทั้งสองจับจองและแผ้วถางทำกินมิได้เช่าจากโจทก์นั้น นายบุญส่งพยานจำเลยทั้งสอง ก็มีได้เบิกความว่าจำเลยทั้งสองจับจองและแผ้วถางที่ดินพิพาทตั้งที่จำเลยทั้งสองเบิกความไว้ โดย นายบุญส่งคงเบิกความเพียงว่า ไม่เคยเห็นโจทก์และนายเทียนทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท นายบุญ ส่งรู้จักจำเลยทั้งสองเมื่อจำเลยทั้งสองเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทแล้ว ก่อนหน้านั้นที่ดินพิพาทจะมี ความเป็นไปอย่างไรนายบุญส่งไม่อาจทราบได้นายประเสริฐพยานจำเลยเบิกความกล่าวอ้างเพียง ลอย ๆ ว่าเห็นจำเลยทั้งสองจับจองและแผ้วถางทำกินในที่ดินพิพาทตั้งแต่จำเลยทั้งสองย้ายมาอยู่ ในที่ดินพิพาทในปี 2512 จำเลยที่ 2 ไปเสียภาษีบำรุงท้องที่สำหรับที่ดินพิพาทพร้อมกันทุกปี และไม่เคยเห็นโจทก์เข้าไปอยู่อาศัยในที่ดินพิพาท คำเบิกความของพยานจำเลยทั้งสองดังกล่าวจึงขัดแย้ง กับคำเบิกความของจำเลยทั้งสองที่เบิกความรับว่าในปี 2518 บิดาจำเลยที่ 1 ป่วย จำเลยที่ 1 จึงรับ

บิดามาอยู่ที่บ้านในที่ดินพิพาทและโจทก์ตามมาอาศัยอยู่ด้วยทั้งขัดแย้งกับคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ที่ว่า ระหว่างปี 2513 ถึง 2514 นายเทียนพยานโจทก์เคยมาขอทำกินในที่ดินพิพาท และคำเบิกความของจำเลยที่ 2 ที่ว่าไม่เคยมีการเสียภาษีบำรุงท้องที่สำหรับที่ดินพิพาท พยานจำเลยทั้งสองจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทโดยไม่เคยมีบุคคลอื่นเข้ามาอยู่อาศัยหรือทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตั้งอ้าว พยานบุคคลของโจทก์ประกอบพยานเอกสารจึงมีเหตุผลและมีน้ำหนักเชื่อถือรับฟังได้ดีกว่าพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสอง ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ จำเลยทั้งสองอยู่ในที่ดินพิพาทโดยอาศัยสิทธิของโจทก์ โจทก์แจ้งให้จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาทแล้ว จำเลยทั้งสองเพิกเฉย จึงเป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องโดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่า จำเลยทั้งสองแสดงออกต่อบุคคลภายนอกว่าครอบครองที่ดินพิพาทอย่างเจ้าของ แม้จำเลยทั้งสองจะมีได้เสียภาษีบำรุงท้องที่ จำเลยทั้งสองย่อมได้กรรมสิทธิ์และได้โต้แย้งไว้แล้วตามเอกสารหมาย จ.6 ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินคนละแปลงกับที่ดินของโจทก์ โจทก์ย้ายไปอยู่จังหวัดสุพรรณบุรีเชื่อว่าโจทก์สละการครอบครองที่ดินพิพาทแล้ว และโจทก์ไม่เสียหายเพราะจำเลยทั้งสองเป็นฝ่ายเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทนั้น เห็นว่าโจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากที่ดินพิพาทในฐานะที่โจทก์เป็นเจ้าของและผู้มีสิทธิครอบครอง และโจทก์ไม่ประสงค์ให้จำเลยทั้งสองอยู่ในที่ดินพิพาทอีกต่อไป จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลย คำฟ้องของโจทก์จึงมิได้อาศัยสิทธิตามสัญญาเช่า เป็นแต่เพียงกล่าวอ้างถึงมูลเหตุที่จำเลยทั้งสองเข้าอยู่และทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทให้ปรากฏเท่านั้น จำเลยทั้งสองอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยทั้งสองหักล้างถ่วงหน่วงทำกินจึงได้สิทธิครอบครองที่ดินพิพาท แต่ตามทางพิจารณาจำเลยทั้งสองไม่สามารถนำสืบหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ว่าที่ดินพิพาทโจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครอง ดังนั้น แม้จำเลยทั้งสองจะแสดงออกปรากฏแก่บุคคลภายนอกดังที่กล่าวอ้างก็ตามสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทของจำเลยทั้งสองย่อมไม่เกิดขึ้น และเมื่อจำเลยทั้งสองอ้างว่าจำเลยทั้งสองเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทจึงไม่มีประเด็นข้อโต้เถียงในเรื่องการแย่งการครอบครอง เพราะการแย่งการครอบครองที่จะได้สิทธิครอบครองจะมีได้แต่เฉพาะในที่ดินที่ไม่ใช่เป็นของจำเลยทั้งสองเท่านั้น บันทึกตามเอกสารหมาย จ.6 จึงไม่อาจถือว่าจำเลยทั้งสองมีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท ข้ออ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นคนละแปลงกับที่ดินของโจทก์ จำเลยทั้งสองไม่ได้ให้การต่อสู้โต้แย้งแต่แรกดังกล่าวอ้างเพียงลอย ๆ ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ตามฎีกาของจำเลยทั้งสองไม่มีสาระและไม่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ขอบแล้วศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

อธยา ดิษยบุตร · ปรีดี รุ่งวิสัย · สมศักดิ์ เนตรมัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/261/2545>